

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.U.S.

ANUL XII Nr. 19

VINERI 11 MAI 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Experiența sovietică ne ajută să obținem recolte bogate

În ultimii ani, oamenii de știință, inginerii, tehnicienii, muncitorii agricoli, activiștii, inovatorii și țărânii muncitori cu gospodărie individuală au folosit cu însemnate succes în dezvoltarea agriculturii noastre a ajutorul bogat al științei și experienței înalte ale agriculturii sovietice. În progresul cercetărilor științifice în domeniul agriculturii, în organizarea și activitatea gospodăriilor noastre agricole de stat, a S.M.T.-urilor, a gospodăriilor colective și întovărășirilor, au putut fi rezolvate o serie întregă de probleme importante și grele, datorită însușirii în mod creator a învățămintelor științifice și practicii agricole sovietice din domeniile corespunzătoare. În țara noastră, unde din totdeauna țărânimea muncitoare se vicia redusa, în rezolvarea problemelor extrem de complexe ale agriculturii, aproape exclusiv la practici empirice limitate, astăzi mase largi de lucrători din agricultură au la îndemână și culesc cu interes articole, broșuri, cărți scrise de eminenți oameni ai științei agricole sovietice și de maiștri sovietici ai recoltelor bogate și ai creșterii animalelor.

MARIN STANCU
ministru al Agriculturii

om de știință T. Maliev din Kurgan; acest sistem a și fost pus în studiu, în condițiile din țara noastră.

În rețeaua noastră experimentală de stat pentru încercarea soiurilor și în câmpurile de producție curentă, se încearcă astăzi multe din soiurile noi de grâu foarte productive, rezistente la secetă, la ger și la cădere și cu însușiri superioare de panificație, create de selecționarii sovietici din Odesa, Krasnodar, Rostov etc.

Pe mari suprafețe se cultivă la noi floarea soarelui ce provine din solul sovietic „Idanov”, importat și acclimatizat în condițiile noastre de climă și sol. Acum experimentăm noi soiuri de floarea soarelui create în U.R.S.S., mai productive, mai precoce și mai bogate în ulei. În regiunea de stepă și silvo-stepă, aceste soiuri au fost încercate cu rezultate din cele mai promițătoare.

Se știe că țara noastră, ca și Uniunea Sovietică, este mare producătoare de porumb. Pește, o treime din suprafața arabilă a țării este ocupată de această cultură.

Cultivatorii din țara noastră au în această privință o experiență de sute de ani. Sunt remarcabile și curierii în acest domeniu ale oamenilor noștri de știință. Alături de aceste experiențe și realizări științifice, curierii științifici și practici frunțaușorii sovietici în cultura porumbului, avem garanția că se va rezolva problema sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

Experiența sovietică ne învață în acest sens în primul rând că rezolvarea problemei cerealelor, ca și a sporirii producției de porumb și se va da o contribuție de cea mai mare însemnătate la rezolvarea problemei cerealelor.

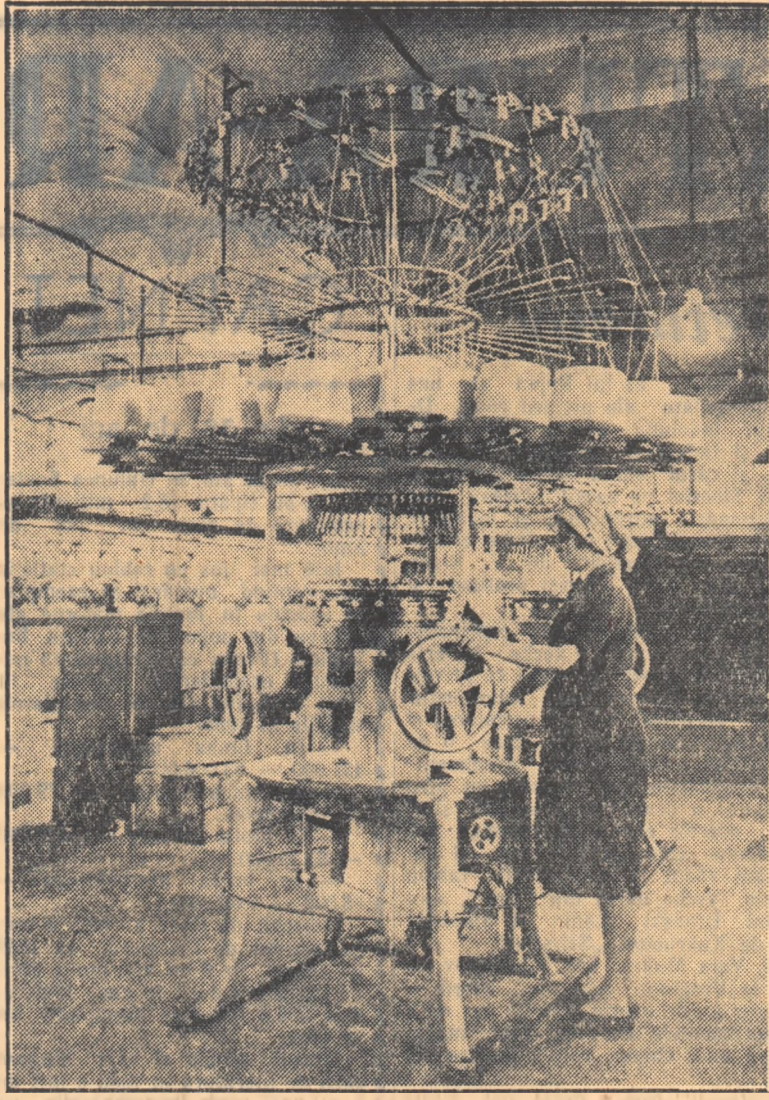
ții, desecări, combaterea eroziunilor etc. La Congresul al II-lea al P.M.R. s-a arătat limpede că transformarea socialisată a agriculturii și creșterea producției agricole nu sînt două lucruri deosebite, ci două aspecte ale aceleiași probleme. Justețea acestei politici a fost dovedită din plin de viață. Cele mai mari producții s-au obținut pe suprafețe întinse, în sectorul socialist al agriculturii. Așa, de exemplu, la gospodăria colectivă „Viața nouă” din Simnartîn Sibesc, regiunea Timișoara, s-a obținut pe 555 ha semănate cu porumb, în medie peste 5.300 kg la hectar, iar pe unele parcele chiar 7.000 kg la hectar, în timp ce media pe comună în sectorul individual a fost de circa 2.000 kg porumb la hectar.

Trecerea la diferite forme de lucrare în comun a pământului, de la cele mai simple asociații agricole la gospodăria colectivă, este învățătura de căpetenie pe care ne-o dă experiența agriculturii sovietice și pe care o confirmă pe deplin practica obținerii recoltelor mari la porumb și la alte culturi în țara noastră.

S-a pus întrebarea în trecut dacă nu cumva ar fi necesar să se reducă suprafețele cultivate cu porumb, deoarece — se spunea — întrucât avem

(continuare în pag. III-a)

CENTENARUL FABRICII

Fabrica „Krasnoe Znamea” din Leningrad, care și-a sărbătorit recent o sută de ani de la înființare, este una din cele mai mari fabrici de tricotate din U.R.S.S. Miile de mașini noi instalate în ultimii ani, înalța calificarea a muncitorilor, au făcut să crească mult productivitatea muncii și să se realizeze economii de milioane ruble. În clișeu: Una din mașinile noi de tricotate, instalate în fabrică

Gînduri despre ziua de mîine

V. ZAHARENKO

În acest an, începutul primăverii a coincis cu unul din cele mai de seamă evenimente din viața țării noastre — Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Și după cum, primăvara, și primăvele, zgomotul stropilor, natura ce înfloresc vestesc sosirea verii, tot așa cifrele, faptele, direcțiile și rezoluțiile congresului prefigurează imaginea zilei noastre de mîine.

Nu înțeleg conturam trăsăturile acestei zile de mîine. Nu-i simțim numai răsunarea, ci și atingerea. Este doar un viitor apropiat de noi, un viitor care se învecinează direct cu ziua de azi și crește din ea, pentru a ne duce înainte pe o scară largă, spre noile înălțimi ale unor zile mai departe.

Cum ar putea deci să fie această „a doua etapă” a construirii zilei noastre de mîine?

Să le ghicim cum o să fie?

Să le încercăm cu proiecte astăzi încă nerealizabile?

Să le lașăm de fantezie?

Nu, mare rost. Cristalele viitorului sînt împrăștiate în straturile planurilor de azi și, în spațiile fațetelor strălucind în felurite ape a acestor

cristale, vei putea vedea ceea ce vi seze.

Printre altele cifre inspirate, Direcțiile congresului cuprind o indicație privitoare la construcția de centrale atomice-electrice cu o capacitate totală de 2-2,5 milioane kilowați. Lucrul acesta este menționat simplu, în cuvinte obișnuite, alături de sute de altele care pot fi prozice, dar nu mai puțin importante. Înă în urmă cu cîteva ani, ne gîndeam la energia atomică doar ca la o posibilitate teoretică. Credeam în ea numai cu rațiunea, fără a o înțeles cu inima. Iar cînd primele explozii atomice zguduiseră planeta, nu credeam că noul izvor de energie, care se descărcase într-o clipă, putea ajunge să fie dirijat.

Am trecut clișeu ai. Azi, funcționează prima centrală atomo-electrică industrială. Se construiesc noi centrale, cu capacități incomparabil mai mari. Am văzut la o expoziție machetele unor stațiuni atomo-electrice cu capacități de 100.000 și 200.000 de kilowați. Oamenii se îngrămădeau în jurul lor emoționați, iar un aspirant dădea, cu mult calm reținut, lămuriri trebuincioase: aceasta se va construi dincolo de Ural, această altă mai departe, în Siberia... Și vorbea de parcă n-ar fi fost la mijloc un cazan de uraniu, în care sub carapacea de beton menită să-l facă inofensiv, cloceala în chingi de grafit focul unui Prometeu din secolul XX, ci parca discutăm despre ceva cu totul obișnuit, banal, cum ar fi aburul sau electricitatea.

Și faptul acesta a purtă ajunge „obișnuit”, numai pentru că se află pe făgașul comun al dezvoltării științei și tehnicii, și aproape un an de cînd la Plenara din iulie a C.C. al P.C.U.S., N. A. Bulganin a vorbit despre acest fapt, prevăzînd tulburătoare lui orientare: culmea etapei actuale a dezvoltării științei și tehnicii o constituie descoperirea metodelor de obținere și folosire a energiei nucleare.

Ne aflăm în pragul unei noi revoluții tehnico-științifice, care prin importanța ei depășește cu mult revoluțiile industriale prilejuite de apariția aburului și a electricității.

Și de pe această culme privim cu

ORASE de dincolo de cercul polar

S. MOROZOV

Orășul Kirovsk are o climă și un peisaj cu totul aparte, neobișnuit. Atunci cînd peste tundra din Hibirii strălucesc soarele pe cerul senin de primăvară, deasupra Kirovskului ațîrnă nori gri. Ei se lasă încetîșor în jos, atingînd parca acoperșurile caselor cu multe etaje. O ninsoare deasă se cerne și noaptea: o zi, două, trei în șir — și globurile felinarelor de pe străzi par niște pete gălbui prin vîlul acesta de albastru imaculat. Troleiele de zăpadă pe străzi ating cîteodată înălțimea unei case cu două etaje. Zăpada care stă luni întregi, leneșă de geruri și presată de vînturi, se întărește ca piatră. Și unul om venit pentru prima oară la Kirovsk, i se pare că acest colțșor din nord este complet rupt de restul lumii și că aici domnește întregul an numai iarna.

Dar deodată, prinde să sufle un vîntuleț cald și îndată, vîzînd cu ochii, începe dezghețul. Norii se risipesc, descoperind virfulurile munților. Străzile orașului par că se lungesc și se lărgesc. Sub lumina și căldura razelor care se revarsă din belșug, orașul Kirovsk își arată înălțările sărbătorești.

Kirovskul are un calendar propriu, aparte. Două luni de zile, cîl dărează gerurile și viscoale, soarele nu apare de loc. În schimb, în timpul scurtei ierni, leneșă de geruri și zăpezii — ziua polară.

Contemporan cu orașele Magnitogorsk și Kuznețk, Turksib și Igarka, Kirovskul este unul din pionierii industrializării socialiste, al cărui nume a scris pagini noi în geografia Patriei noastre. În îndepărtata peninsulă Kola, conturat ca un punct dincolo de cercul polar, orașul Kirovsk a fost primul centru industrial în această regiune.

...Mă îndoiesc că marile nădejdi pe care și le pune Uniunea Sovietică în extracția apitelor ar putea deveni o realitate. Clima localităților unde se află zăcămintele de apatită, nu este favorabilă și oamenii nu pot trăi acolo. După părerea mea, din toate nădejdirile Sovietice nu se vor alege cu nimic — spunea marele chimist german, doctorul Krügel, în anul 1930, atunci cînd la poalele munților Kukisvumcior și pe malurile lacului Vudivaur au apărut constructorii și minerii veniți din Hibirii pentru a extrage acel minereu care se numește apatită.

Iar după un an, la Leningrad și Podmoscovie, în Ural, și în Donbas au început să sosească primele trenuri cu produsele industriei chimice de dincolo de cercul polar.

Zăcămintele de apatită din Hibirii, descoperite de un grup de geologi sovietici, s-au dovedit a fi cele mai importante de pe întregul glob pămîntesc. Orașul a devenit furnizorul principal de apatită, materie primă foarte valoroasă pentru industria chimică.

Ca un gigant înălțîndu-se în înălțime, orașul Moncegorșk este înălțat de-a lungul caselor de piatră cu cîte

Amintiri despre Enescu

Acum 10 ani am fost în România, unde am dat o serie de concerte. Am avut atunci marea furtună de a face cunoștință cu unul dintre cei mai mari muzicieni ai vremii noastre, George Enescu, de a concerta împreună cu el și totodată de a sta pur și simplu de vorbă. Au trecut mulți ani de atunci, dar ziua în care l-am văzut și l-am auzit înția oară pe Enescu va rămîne pentru todeauna înscrisă în inima mea.

Ea o zi însoțită de primăvară, cînd mi s-a comunicat că maestrul Enescu, întorcîndu-se de la repetiție, va veni să mă la ca să repet împreună cu dînsul, la el acasă, în vederea concertului apropiat. L-am așteptat cu mare emoție. O față inspirată, ochi adînci, buni, pătrunzători, o mare modestie. Aceasta a fost prima mea impresie. Enam tulburat la gîndul că insuficient cunoaștere a limbii germane va fi piedică în conversația, în înțelegerea noastră.

Și, iată, l-am văzut... Îndată ce a pornit automobilul, Enescu începu să fredoneze tema principală a Sonatei pentru violoncel în A dur de Beethoven, pe care trebuia s-o cîntăm la concert. De la început s-a statornicit o atmosferă minunată, caldă. Și tot astfel, în drum spre casă, Enescu a mai fredonat cîteva teme din Beethoven, iar apoi, uitîndu-se la mine, m-a întrebat: „Așa e?” Mai trebuia oare să adaug ce minunat simțea Enescu muzica lui Beethoven? Așa și numai așa simțeam că trebuia să-l interpretez pe Beethoven.

N-am să pot uita nicodată această primă și întrucîva neobișnuită repetiție cu Enescu.

Mai tîrziu, acasă la el, după repetițiile, Enescu m-a întrebat dacă nu mai am și alte note. I-am dat o sonată de Șostakovici, pe care Enescu a și cîntat-o numai de cînd, împreună cu mine. E cu neputință de uita interpretarea lui! Să cînti așa, și încă de prima dată, această compoziție a fost de complexă! Aceasta n-a fost descrierea unei partituri, ci o excelentă interpretare de către un artist inspirat a acestei opere a lui Șostakovici, minunată prin profunzimea ideii și prin măiestrie. N-am mai auzit vreodată o astfel de interpretare a acestei sonate.

Toată forța uriașă a talentului lui Enescu, toată înțelepciunea lui artistică, inepuizabila lume de culori de care era alit de bogată paleta lui creator, toate acestea s-au vădit în creațiile în largu-lui Șostakovici.

Cînd mi-am strîns vîntul în cîntecul concertului lui Saint-Saens. N-am putut să rezist ispitei de a-mi lua violoncelul, ca să cînt alături de Enescu. Și astfel am interpretat concertul pînă la sfîrșit, și nu pot să nu amintesc faptul că marele muzician cîntase totul... din memorie.

Am plecat din casa lui Enescu plin de această înțelegere, plin de un sentiment de mare mulțumire pentru marea modestie a lui, pentru nesecata lui energie creatoare, pentru vîpaia autenticului, marele artist. A doua zi, într-o miercuri, acasă la Enescu era o seară muzicală. Enescu mi-a propus să cînt cu el încă o dată, înalte de concert, aceeași operă a lui Beethoven. După ce am interpretat cu el Sonata în A dur și Sabre variațiuni pe tema operii lui Mozart, „Flautul fermecat”, Enescu a început să cînte la pian fragmente din Wagner.

Și din nou m-a zguduît forța lui

de pianist. „Moartea Isoldei” de Wagner, interpretată de el, este una din cele mai puternice impresii de a face cunoștință cu unul dintre cei mai mari muzicieni ai vremii noastre, George Enescu, de a concerta împreună cu el și totodată de a sta pur și simplu de vorbă. Au trecut mulți ani de atunci, dar ziua în care l-am văzut și l-am auzit înția oară pe Enescu va rămîne pentru todeauna înscrisă în inima mea.

Ea o zi însoțită de primăvară, cînd mi s-a comunicat că maestrul Enescu, întorcîndu-se de la repetiție, va veni să mă la ca să repet împreună cu dînsul, la el acasă, în vederea concertului apropiat. L-am așteptat cu mare emoție. O față inspirată, ochi adînci, buni, pătrunzători, o mare modestie. Aceasta a fost prima mea impresie. Enam tulburat la gîndul că insuficient cunoaștere a limbii germane va fi piedică în conversația, în înțelegerea noastră.

Și, iată, l-am văzut... Îndată ce a pornit automobilul, Enescu începu să fredoneze tema principală a Sonatei pentru violoncel în A dur de Beethoven, pe care trebuia s-o cîntăm la concert. De la început s-a statornicit o atmosferă minunată, caldă. Și tot astfel, în drum spre casă, Enescu a mai fredonat cîteva teme din Beethoven, iar apoi, uitîndu-se la mine, m-a întrebat: „Așa e?” Mai trebuia oare să adaug ce minunat simțea Enescu muzica lui Beethoven? Așa și numai așa simțeam că trebuia să-l interpretez pe Beethoven.

N-am să pot uita nicodată această primă și întrucîva neobișnuită repetiție cu Enescu.

Mai tîrziu, acasă la el, după repetițiile, Enescu m-a întrebat dacă nu mai am și alte note. I-am dat o sonată de Șostakovici, pe care Enescu a și cîntat-o numai de cînd, împreună cu mine. E cu neputință de uita interpretarea lui! Să cînti așa, și încă de prima dată, această compoziție a fost de complexă! Aceasta n-a fost descrierea unei partituri, ci o excelentă interpretare de către un artist inspirat a acestei opere a lui Șostakovici, minunată prin profunzimea ideii și prin măiestrie. N-am mai auzit vreodată o astfel de interpretare a acestei sonate.

Toată forța uriașă a talentului lui Enescu, toată înțelepciunea lui artistică, inepuizabila lume de culori de care era alit de bogată paleta lui creator, toate acestea s-au vădit în creațiile în largu-lui Șostakovici.

Cînd mi-am strîns vîntul în cîntecul concertului lui Saint-Saens. N-am putut să rezist ispitei de a-mi lua violoncelul, ca să cînt alături de Enescu. Și astfel am interpretat concertul pînă la sfîrșit, și nu pot să nu amintesc faptul că marele muzician cîntase totul... din memorie.

Am plecat din casa lui Enescu plin de această înțelegere, plin de un sentiment de mare mulțumire pentru marea modestie a lui, pentru nesecata lui energie creatoare, pentru vîpaia autenticului, marele artist. A doua zi, într-o miercuri, acasă la Enescu era o seară muzicală. Enescu mi-a propus să cînt cu el încă o dată, înalte de concert, aceeași operă a lui Beethoven. După ce am interpretat cu el Sonata în A dur și Sabre variațiuni pe tema operii lui Mozart, „Flautul fermecat”, Enescu a început să cînte la pian fragmente din Wagner.

Și din nou m-a zguduît forța lui

toarele electrice cu o temperatură de peste 1.000 de grade au început să dea prima producție de metal.

Nicheul din Moncegorșk este foarte apreciat și de oțelarii care pregătesc oțeluri de calitate, cit și de constructorii navali și de radio și de electrotehnicienii.

Moncegorșkul crește și se înfrumusețează continuu. Au fost alocate sume enorme pentru noile construcții prevăzute în cel de al șaselea plan cincinal. Liniile viitoarelor cariere care se văd pe planul general al orașului, cuprind un teren foarte întins.

Și peste tot, alături de clădirile masive proiectate, se păstrează pădurile. Înfrumusețarea orașului este armonios îmbinată cu dragostea și alinierea grăjii față de podobele naturii.

PE PĂMÎNTUL DE FIER
Lîngă mina din Olenegorsk se mai păstrează ruinele unei turle triumfătoare.

Mulți ani, movila pe care se înălță această piramidă a fost acoperită cu brazi. Iar acum, n-au mai rămas din acești brazi decât niște butuci, ici, colo. Și movila, la rîndul ei, va dispărea și ea curînd. Prin gări special făcute se va introduce în movila amoniu, și o explozie asurzitoare va arunca în aer această grămadă de pietre care cîntăresc sute de mii de tone.

Excavatoarele vor încărca bulgări de minereu de fier în vagoane pe care locomotiva electrică le va duce de la carieră la fabrica de aglomerare.

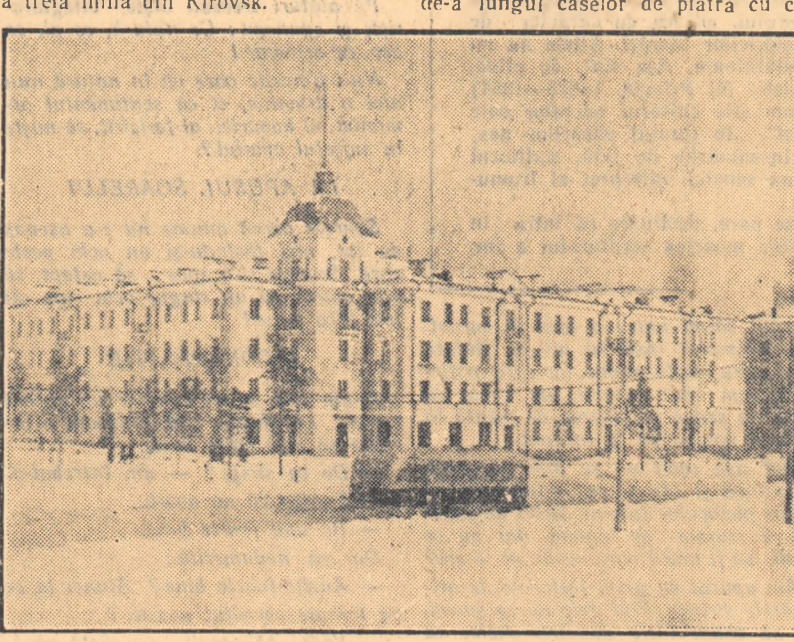
Olenegorsk-ul e socotit decemdată orășel muncitoresc. Dar de acum să cobori din tren la numai două ore de călătorie de la Murmansk ca să constăți că stația Olenka nu i se mai potrivește numele. Animalele tunde de mult pe aici. Oare unde, dacă nu la oraș, se îndreaptă pe sosea aceste autobuse proaspăt vopsite? Oare de unde, dacă nu dintr-o întreprindere industrială sosește necontenit garniturile încercate cu un praf de culoare cenușie?

Acesta e producția orașului Olenegorsk — concentrat de minereu de fier. El conține mai mult de 50% fier și este transportat de aici, din Olenegorsk, direct la Cerepovet...

Acum, pe malul mării Ribinsk, minereul din peninsula Kola se amestecă cu cărbunele din Vorkuta.

În semn de prietenie față de mine, de dincolo de cercul polar, metahurgiiștii din Cerepovet au trimis la Olenegorsk o mostră de fontă obținută de la prima șarjă.

Așa arată aceste orașe din fostul țînt pustiu. Deși au înălțări și vîrșe diferite, pe ele le unește această menire istorică.

Bulevardul principal al orașului Moncegorșk

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

Centenarul Galeriei „Tretiakov“

A vizita Galeria „Tretiakov“ este, pentru cel care se poate la Moscova, fie că e străin, fie cetățean al Uniunii Sovietice, o datorie izvoită dintr-un impuls sufletesc și o curiozitate firească. Născătorii nu pot înțelege mai bine istoria și sufletul poporului rus decât în acest muzeu care adăpostește neprețuite comori a generațiilor întregi de pictori și sculptori ruși și sovietici, unii prin înalta lor artă realistă, democrațică și națională.

Inițierea Galeriei „Tretiakov“, cu o sută de ani în urmă, a fost o urmare firească a înfloririi deosebite pe care a cunoscut-o Rusia în toate domeniile artei, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Această perioadă este epoca de aur a picturii ruse, reprezentată de maeștrii inegalabili ai penelului, ca Perov, Kramskoi, Verșceagin, Repin, Surikov, Levitan, Serov și alți pictori eminenti. Toți acești artiști s-au remarcat prin faptul că au exprimat cu măiestrie în operele lor gândurile și sentimentele populare, reliefând concepțiile asupra vieții și frumusețea, proprii poporului rus. Deopotrivă, ei au evocat trecutul, mișcările și luptele, suferințele și acțiunile eroice ale maseilor.

Această artă, cu un limbaj realist clar, pe înțelesul poporului, și-a făcut drum împotriva unei arte academice, reci, al cărei izvor de inspirație erau în acel timp mitologia și religia. Creația pictorilor legați de popor a avut astfel de suferință, la începuturile sale, rezistență și războaie potențiale, care nu aveau ochi decât pentru arta străină. S-au găsit însă niște ruși cu stare — scrie I. E. Repin în „Amintirile sale“ — care au avut grijă să încălzească și să adăpostească aceste proaspete mlădii punând astfel temelii foarte trănice școlii ruse. Printre aceștia a fost în primul rând P. M. Tretiakov.

Acum o sută de ani, P. M. Tretiakov (1832—1898), se hotărăște să sprijine cu propriile sale mijloace arte națională rusă și timp de peste patru decenii este colecționar și prietenul cel mai apropiat al artiștilor ruși, legați de popor, sprâjnindu-i și încurajându-i. Mult timp, el a fost principalul cumpărător al operelor acestora și, ca om de gust subțil, a știut să adune cele mai bune creații ale pictorilor. În 1892, el donează orașului Moscova o importantă sa colecție la care adăugase și pe aceea a fratelui său Serghei Mihailovici Tretiakov. Mai târziu, muzeul se îmbogățește și cu galeriile altor colecționari de renume, printre care F. I. Preanșnikov și K. T. Soldatenkov.

Astăzi, Galeria „Tretiakov“ deține peste 43.000 de opere (pictură, sculptură și grafică). În această cifră fiind cuprinse și creațiile artiștilor plastici sovietici, precum I. Grabar, I. D. Šadr, A. M. Gherasimov, V. B. Ioganson, Vera Muhina, Efanov, Plastov, Kukrinikși și alții.

În călătoria întreprinsă în U.R.S.S., în decembrie 1955, al cărei scop era cunoașterea muzeelor și artei sovietice, grupul de critici de artă români, din care făceau parte, și-a putut da seama de comorile neprețuite pe care le cuprinde Galeria „Tretiakov“ și a putut înțelege dragostea nemărginită a oamenilor sovietici pentru artă, afluența perpetuă a acestora în muzeu.

Am văzut opere de artă a căror amintire a rămas neștersă și al căror renume, datorită valorii lor artistice, a trecut de mult pragul muzeului. E de ajuns să amintesc doar câteva, ca bunăcă: „Dejunul vânătorilor“ de V. Perov, celebrele pinze marine de I. Aivazovski, „Portretul lui L. N. Tolstol“ de Kramskoi, de asemenea, „Dimineața execuției streșilor“ și „Boieroaica Morozova“ (a cărei copie în proporțiile originalului se găsește la Muzeul de Artă al R.P.R.) de Surikov, cunoscutele pinze ale lui I. Repin: „Procesiunea religioasă în gubernia Kursk“, „Întorcerea neașteptată“ și „Ivan cel Groznic“, incontestabil.

„Voinicii“, pictură de V. Vasnev (Galeria „Tretiakov“)

Din carnetul scriitorului

ARTA
Arta este, în esență ei, mișcare și începe de la tendința spre mai bine: vrei să fie mai bine decât este...

CAMPIONII
Am citit că în atletica ușoară, la un milion de oameni revine un învingător (campion). Citiți oamenii revin deci la un sportiv în artă? Cred mai curând că recordul nu e posibil în artă. În mod subiectiv, fiecare artist autentic se simte unic în lume. Pușkin era unic, și Tolstol și Gogol erau unici. Asemenea campioni în artă se numesc clasici.

CELEBRITATEA
Cekov zicea că atunci când fide-sețe, și se pare că ai să bei toată marea, iar când începi să bei, nu poți sorbi mai mult de două pahare. Eu socot că așa e și cu celebritatea: artistul soarbe cu gust și cu folos pentru el

EDITORULUI
Cu cît veți publica în condiții mai bune o carte proastă, cu atît o să fie ea mai neșfēră.

UN FLUTURE MORT
La o margine de drum, printre clopoșei liliacii, înflorise o tufă de mentă. Am orât să rup o floare și s-o miroș, dar pe floare stătea un fluture cu aripile strînse. N-am vrut să tulbur fluturașul și m-am hotărât să aștept puțin și, stînd lîngă floare, am

MIHAIL PRISVIN
Mulți scriitori obișnuiesc să-și noteze diferite gânduri și impresii, pe care ulterior le folosesc în cărțile pe care le scriu. Unele dintre acestea sînt de interes intim al scriitorului, adesea cu caracter de memento, solicitînd doar curiozitatea istoricilor literari. Altele au un caracter general, cu valoare de sine stătătoare. Așa sînt, de pildă, însemnările inedite ale scriitorului sovietic M. Prîșvin. (1873—1954) din care publicăm o parte aci. Așa cum știe cititorul operelor sale („Cămara soarelui“, „Lanțul lui Kașcei“, „În linuții păsărilor nepărate“ ș.a.) și cum se vede și din însemnările de față, scriitorul era un subtil cunoscător al naturii și un sensibil interpret al frumuseților ei.

O parte dintre notele acestea erau, se pare, destinate să intre în cartea „Ochii pămîntului“, a cărei scriere moartea scriitorului a împiedicat-o.

numai vreo două pahare, restul îl umflă pur și simplu.

Inceput să-mi notez o idee în carnet. S-a împlinit însă să uit de fluture și să scriu multă vreme, iar când înfrîși mi-am adus aminte, am văzut că fluturașul se așază pe floarea de mentă în aceeași poziție ca la început.

Dar așa ceva nu se prea întîmplă în natură și atunci am alina ușor cu vîrf de piciorul tulpina florii de mentă. Fluturașul se legăna, dar nu se clînti. Să fi murit oare acolo, pe floare?

Am apucat cu grîbă fluturașul de aripilele strînse. Fluturașul nu se smucii, nu se zăbu în deșteptele mele, nu mișcă auzul. Era mort. Și cînd l-am luat de pe floare am tras odată cu el și un pănjen mare,

MIRCEA DEAC
galben-verzui, care stătea ascuns în corolă. Se înfrîșise cu toate piciorușele sale în pînțele fluturei și-i sugea.

Pe alături treceau niște vîlețuțuși și spuneau: Ce natură, ce zi, ce aer, ce armonie!

Nu-i lîmpește oare că în natură nu-i nici o armonie, ci că sentimentul armoniei, al bucuriei, al fericii, se naște în sufletul omului?

LA APUSUL SOARELUI
Soarele parcă anume nu s-a ascuns de tot, mai lăsîndu-și un ochi peste zare. Soarele și-a spus: Să aștept, să văd măcar cu un singur ochi cum aș trăi fără mine!

O CONVERSAȚIE
M-am dus să-mi cumpăr un carnet acustic. La ghișeu, o domnișoară a început să urle către mine.

— De ce strigi? — am întrebat-o.
— Pentru că nu auziți.
— Ba auz foarte bine.
Dar ea, nedumerită:
— Auziți foarte bine? Atunci la ce vă trebuie carnetul acustic?

— Vreau să ascult cum cîntă păsărele în pădure.
— Fata a făcut ochii mari.

CARNET

In 38 de ani

In 38 de ani, în Uniunea Sovietică s-au tipărit 18,2 miliarde exemplare de cărți în 122 de limbi.

Lată mai jos un tablou statistic reprezentînd numărul de exemplare apărute în limbile materne ale celor din popoarele Uniunii Sovietice. (Prima cifră reprezintă numărul exemplarelor apărute în anul 1913, iar a doua exemplarele tipărite în 1955):

- în limba ucraineană — 431.000 — 63.006.000
- în limba uzbekă — 79.000 — 16.867.000
- în limba găruzină — 443.000 — 8.149.000
- în limba azerbaidjeană — 85.000 — 7.061.000

Deosebit de mare a fost numărul cărților de literatură. În 1955 au apărut de 6 ori mai multe cărți de literatură decât în anul 1940, adică 296,8 milioane exemplare în 78 limbi.

Tirajul mediu al unei singure cărți de literatură în 1955 a fost de 5 ori mai mare în comparație cu tirajul din 1913 și de 4 ori mai mare decât cel din 1940.

Pe oap de locuitori în prezent revin de 12,3 ori mai multe cărți de literatură decât în 1913.

În anii puterii sovietice au fost tipărite 14.583 cărți ale autorilor străini în tiraj total de 371,5 milioane exemplare, din 74 de limbi.

Literatura străină a fost reprezentată anul trecut prin traduceri din operele scriitorilor a 45 de țări străine. Aceste traduceri s-au făcut în 32 de limbi ale popoarelor URSS.

Pe ecran

Studioul cinematografic „Mosfilm“ a produs două filme noi.

„Prima este un film de aventuri, „Altecare nr. 306“. Subiectul filmului este povestea vieții pline de peripeții și de curaj a lucrătorilor din minei.

Subiectul celui de-al doilea film, comedia „In căruța magazinului univers“, îl constituie stăruințele scriitorului mai mare magazin univers al din Moscova. Filmul a fost realizat de regizorul S. Samsonov după scenariul lui A. Kapler.

Spectacole noi la MHAT

Teatrul de Artă din Moscova, care în mod obișnuit își încheie stagiunea la luna mai, a primit o parte a colectivului său teatral în turneu în lagătură. În timpul turneului, care va dura o lună, trupa teatrului MHAT va prezenta piesele „Orlogul Kremînzului“, „Trei surori“, „Războaiele instrucțiunii“, „Anna Karenina“ și „Suflete moarte“. Cea mai mare parte a trupei va întreprinde un turneu în diferite orașe ale U.R.S.S., unde va prezenta o seamă de piese printre care: „Dragostele țirze“, „Dombey și fiul“, „Un soț ideal“ ș.a.

În prezent la teatru se fac repetiții la cinci spectacole noi, printre care „Caleașca de aur“ de L. Lescov, a cărei premieră va avea loc în toamnă, „Bătăniele zburătoare“ de L. Rukmanov ș.a.

Teatrul are în pregătire și piese din repertoriul clasic, printre care „Poeste de iarnă“ de W. Shakespeare, „Maria Stuart“ de Fr. Schiller, „Un cuib de nobili“, dramatizare după romanul lui Turghenev etc.

La începutul stagiunii viitoare se vor desfășura repetițiile pieselor „Dmitri Karamazov“, dramatizare după romanul lui Dostoevski, „Frații Karamazov“, „Discipolul diavolului“ de G. B. Shaw și „Omul care a acuzat alina noroc“ de A. Miller.

În stagiunea viitoare, MHAT va pune în scenă piesele noi ale dramaturgilor G. Berezko, N. Pogodin, K. Smirnov, A. Sofronov, I. Șeșglov.

Se lucrează la dramatizarea romanului „Trîngăre“ al lui A. Fadeu, iar M. Svetlov scrie pentru MHAT o piesă după romanul lui Charles de Coster, „Til Ullenspiegel“.

„Fiul“, pictură de L. Șcipaciov

Repetînd „Dușmanii“ de Gorki

de VASILE MOLDOVAN
directorul Teatrului Național „I. L. Caragiale“

lagodin și chiar Levșin. Actorii care dau viață acestor oameni se străduiesc să pătrundă în lumea lor, nu atît prin ceea ce vorbesc, ci mai ales prin ceea ce gîndesc personajele. Textul convinge și pasionează pe actorii în primul rînd pentru că în forța conflictului apare lupta care o dă, de-a lungul vremurilor, clasa muncitoare pentru eliberarea ei. Dușmanul apare în toată perfidia sa, în toată puterea sa. Dar pe de altă parte, Gorki ne arată cum dreptatea este de partea celor oprimați. Unitatea lor de acțiune va determina ca victoria să fie de partea lor.

La Teatrul Național „I. L. Caragiale“ se repetă piesa „Dușmanii“ de Maxim Gorki. Faza repetițiilor este desul de înaltă. Sistemul în preajma primei vizionări a spectacolului de către Consiliul artistic al teatrului.

Cei care cunosc „tainele“ muncii unui teatru vor înțelege frîntămintă colectivului de interpreți și a regizorului, eforturile actorilor de a găsi căile cele mai potrivite pentru a da viață unor personaje sau unor scene, în această ultimă perioadă a pregătirii piesei. Pentru aceia care nu cunosc îndeaproape secretele muncii noastre este interesant, credem, a arăta că pe lîngă explicațiile ajunse din ce în ce mai complete ale regizorului, o rețetă de repetiții cu cordina ridicată simt ore de zăbucim și de căutare, de încercări nereușite și de găsiri de soluții care bucură pe actori, așa cum se bucură copilul cînd izbuteste să-și construiască o unealtă, o jucărie ori cînd i se aduce în dar un obiect îndelung rîvnit. Numai că la noi, bucuria devine — am zice — colectivă, comună. Găsirea unei soluții mulțumitoare pentru unii din interpreți se transformă în satisfacție pentru toți ceilalți. Este clar că împănarea simt că simt mai tari, mai siguri, că trăiesc mai viu, că simt mai apropiată de personajul pe care-l întruiește.

„Repetiții linște, pe zi ce trece, și mai adînc: electricieni, recuziteri, mașinisti privesc cu toții din culise, încordăți, munca actorilor. Gîsesc și ei soluții noi, care să întregosească atmosfera și pe care le împărtășesc în pauze, ori după repetiții. Pentru toți este clar că se apropie ziua examenului cînd vor fi cercetate și apreciate toate eforturile colaboratorilor spectacolului. Și examenul care se apropie nu este deloc dintre cele mai ușoare. Pentru că nu se încumetă orice teatru, nici orice regizor să prezinte spectatorilor una din marile capodopere ale lui Gorki.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Dacă Cehov a adus pe scenă pe acei eroi care luptă cu disperare împotriva nefericirilor, care se zăbucimă launtric și întrezăresc doar o lume mai bună, Gorki aduce pe scenă pe acei eroi care luptă activ pentru o altă societate. În „Dușmanii“, două clase stau față în față: una din ele — burghesia — e putredă, plină de contradicții, bolnavă. Societatea în care ea stăpînește e pe ducă. Ea va fi în mod cert zdrobită de omul nou, care-și caută drepturile.

„Repetiții linște, pe zi ce trece, și mai adînc: electricieni, recuziteri, mașinisti privesc cu toții din culise, încordăți, munca actorilor. Gîsesc și ei soluții noi, care să întregosească atmosfera și pe care le împărtășesc în pauze, ori după repetiții. Pentru toți este clar că se apropie ziua examenului cînd vor fi cercetate și apreciate toate eforturile colaboratorilor spectacolului. Și examenul care se apropie nu este deloc dintre cele mai ușoare. Pentru că nu se încumetă orice teatru, nici orice regizor să prezinte spectatorilor una din marile capodopere ale lui Gorki.

„Repetiții linște, pe zi ce trece, și mai adînc: electricieni, recuziteri, mașinisti privesc cu toții din culise, încordăți, munca actorilor. Gîsesc și ei soluții noi, care să întregosească atmosfera și pe care le împărtășesc în pauze, ori după repetiții. Pentru toți este clar că se apropie ziua examenului cînd vor fi cercetate și apreciate toate eforturile colaboratorilor spectacolului. Și examenul care se apropie nu este deloc dintre cele mai ușoare. Pentru că nu se încumetă orice teatru, nici orice regizor să prezinte spectatorilor una din marile capodopere ale lui Gorki.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu fantezia și „abilitatea“ dramatică a scriitorului, ci conform cu legile vieții, cu legile etapei istorice date. „Dușmanii“ are un conflict social adînc, în cadrul căruia Gorki demască pe dușmanii vieții — „Scrobotovii“ și „Bardini“, după cum în „Micii burghezi“ demască putreziștii, „Besemenovii“, în „Cel din urmă“ pe „Kolomițevii“, în „Vassa Jeleznova“ — pe „Jeleznovii“. Din marea înclăștare va ieși învingătoare, în mod ireductibil, clasa muncitoare chiar dacă la un moment dat ea este aceea care pierde lupta, ea este aceea care judecătorii burgheziei o condamnă.

Scrisă în 1906, piesa „Dușmanii“ a lui Gorki e un exemplu concludent de ceea ce înseamnă lipsa de „abilități“ dramatice. La Gorki, personajele se ciocnesc în ciocotul vieții. Lupta dintre oameni se desfășoară nu conform cu

Pentru metode juste în muncă

Organizația regională A.R.L.U.S. Pitești izbutise într-o vreme să se situeze în rîndul organizațiilor fruntașe. Numeroasele manifestări desfășurate sub egida acesteia — din care unele înfățișau lupta consecventă pentru pace a Uniunii Sovietice, altele popularizau succesele constructorilor comunistului sau difuzau înainta experiența sovietică — s-au bucurat de aprecierea unor largi pături de oameni ai muncii din regiune.

Aceste succese n-au constituit însă, din păcate, un stimulent pentru membrii biroului regional de a se strădui să ridice munca pe o treaptă mai înaltă. Dimpotrivă, activitatea a început să slăbească și, în locul dezvoltării spiritului de inițiativă, au apărut semnele unei tot mai accentuate tendințe spre inerție.

Sezind această stare de lucruri nesatisfăcătoare, secretariatul Consiliului General A.R.L.U.S. a analizat într-o ședință specială activitatea biroului regional Pitești.

În cadrul ședinței a rețesit că în sine biroului regional A.R.L.U.S. Pitești s-a dezvoltat o stare de spirit de automatism, o tendință de a înlocui munca vie cu o muncă prin tot felul de forme și acțiuni birocratice. Membrii biroului au dat uitării indicația că succesul în munca A.R.L.U.S. depinde în mare parte de măsura în care toate acțiunile sale se sprijină pe un larg activ obștesc, format din oameni de diferite profesii și specialități.

De un slab interes a dat dovadă biroul și în ceea ce privește învățămîntul popular de limba rusă. Analiza acestor lipsuri a arătat că ele se datoresc stilului defectuos de muncă ce și-a făcut loc în cadrul biroului consiliului regional A.R.L.U.S. Pitești și, în primul rînd, inexistenței unui spirit colectiv de muncă.

Aceste lipsuri grave s-au putut dezvolta în atmosfera stătută, nesănătoasă pe care toți, Marin Diaconu, secretarul consiliului regional, a creat-o și întreținut-o în cadrul biroului. Bizuindu-se pe unele merite din trecut, tov. Diaconu a început să-și exagereze propriile sale calități și totodată să manifeste neîncredere față de capacitatea și priceperea celorlalți membri din birou. În locul unei munci colective, el a început să ia hotărîri de unul singur fără a cere, de cele mai multe ori, părerea și sfatul celorlalți. Luni în șir, nici biroul și nici consiliul regional nu s-a întrunit să discute în colectiv sarcinile pentru a se examina activitatea și a se lua măsuri menite să asigure dezvoltarea ei. Ținîndu-l departe de

Mii de raționalizatori și inventatori sovietici fac numeroase propuneri pentru perfecționarea producției și a ridicării productivității muncii, îmbunătățirea calității produselor și reducerea prețului de cost. Prin aplicarea acestor propuneri se realizează însemnate economii.

La uzina de aparatură de combustibil din Noghinsk, lucrează inventatorul B. Belogradski care dă o contribuție însemnată la lupta pentru progresul tehnic al colectivului uzinei. În urma propunerilor lui au fost introduse în producție noi dispozitive și instalații — mașini-unelte de electroeroziune, un dispozitiv automat pentru șlefuirea pieselor din acul pulverizatorului.

Din tehnica celui de al șaselea cincinal

Directivile Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la al șaselea plan cincinal prevăd însemnate măsuri pentru dezvoltarea tehnică a tuturor ramurilor economiei sovietice. În scopul asigurării unui progres tehnic continuu, al ridicării productivității și al ușurării condițiilor de muncă — arată Directivile — se va intensifica considerabil ritmul de mecanizare a muncilor și se va introduce pe scară largă în industrie automatizarea proceselor de producție.

Aceste prevederi prind zil de zi viață. Iată câteva din noile realizări ale savanților, constructorilor și raționalizatorilor sovietici, care împing înainte tehnica și sporesc simțitor productivitatea muncii.

● O nouă linie automată a intrat nu de mult în funcțiune la uzina de mașini electrice „Volt” din Tallin. R.S.S. Estonă. Ea produce axe pentru mașinile electrice. Semifabricatul din care urmează a se prelucra piesa pornește dintr-un bucher de alimentare a o mașină-unelă de frezat, apoi, pe bandă rulantă, la o mașină de centrare bilaterală, trece la două strunguri care îl degroază, apoi la alte două care îl șlefuit, la un automat de control, la ultimul automat șlefuit și, în sfîrșit, la ultimul automat de control. Toate operațiile de prelucrare și de transport de la o mașină la alta sînt efectuate complet automat, fără intervenția omului. Întreaga linie automată este deservită de doi ajustori și de un muncitor auxiliar. Pe cap de lucrător, linia produce cite 114 axe gata pe schimb, adică de șase ori mai mult decît producea un strungar mai înainte, la una din cele 19 mașini-unelte cărora le-a luat locul noua instalație.

● Aerul comprimat este folosit la uzina de mașini de transport din Harkov, pentru fixarea pieselor care urmează a fi prelucrate la mașinile-unelte. Mai înainte, muncitorii pierdeau mult timp cu sîrîngerea buloanelor pentru fixarea pieselor. Astfel, un strungar chebuia la fixarea pistoanelor pentru strungirea în interior cel puțin 6 minute, iar pe schimb dădea cite 18-20 de piese. Adoptarea la strunguri a unui dispozitiv pneumatic pentru fixarea piesei, construit de un grup de raționalizatori, a redus durata operației la un minut și a sporit de aproape două ori productivitatea muncii unui strungar. Pentru fixarea piesei, este acum suficient ca muncitorul să întindă un miner, pentru a pune în acțiune aerul comprimat.

Aerul comprimat a fost introdus și la standurile de control — la controlul diametrelor interioare și exterioare ale pistoanelor, pulverizatoarelor și altor piese de pompă etc.

● Pinza de sticlă produsă de fabrica din orașul Gus-Hrustalni, are calități apreciable și diverse întrebunătăiri. E țesută din fibre de sticlă. Diversele sortimente din această pinză sînt groase de 0,3—0,6 mm și late de la 10 mm la cîteva metri. Pinza de sticlă e folosită în locul mătasei sau bambacului ca izolan în electrotehnica, apoi ca filtru pentru curățirea uleiurilor fierbinți, a acizilor și gazelor, iar în combinație cu masele plastice, dă țesături lăcuile și textileturi foarte rezistente, pentru construcții. În noul cincinal, producția acestei fabrici va crește de 2,5 ori.

● Semiconductorii, produși la uzina „Svetlana” din Leningrad, înlocuiesc cu succes în mare măsură lămpile de radio obișnuite. Uzina va produce în serie triode pe bază de semiconductori, care vor înlocui lămpile de radio la o serie de instalații radioelectronice și la aparatele de dirijare automată. Semiconductorii au dimensiuni mici — cam cît o agrafă — funcționează mi de ore și consumă o cantitate de energie electrică netsemnală. Uzina produce, de asemenea, două tipuri de semiconductori care vor fi larg folosite la aparatele de radio și la televizoare.

În preajma închiderii anului de învățămînt popular al limbii ruse

Între 15 și 31 mai au loc seminariile de sfîrșit de an la cursurile populare de limba rusă din întreprinderi și instituții. Elevii, profesorii și organizatorii cursurilor depun în această perioadă o muncă susținută pentru a încheia cu succes învățămîntul lor din rîndul unui an de învățămînt.

În scrisorile adresate redacției, corespondenții noștri ne informează despre stadiul pregătirilor pentru seminariile de sfîrșit de an.

Încă în cursul lunii aprilie, consiliul raional A.R.L.U.S. Alexandria din regiunea București, a organizat o consfățuire cu profesorii care predau la cursurile populare de limba rusă. La această consfățuire s-a analizat activitatea învățămîntului popular de limba rusă din cuprinsul raionului și s-au stabilit măsuri menite să crească condițiile pentru buna pregătire a seminariilor de sfîrșit de an.

Totodată, într-o ședință recentă a comisiei raionale de coordonare a învățămîntului limbii ruse s-a repartizat fiecărui membru al comisiei un grup de cursuri de care să se ocupe în perioada premergătoare seminarilor. Profesorii de limba rusă Ion Belodan, Teodor Leurdă, Raisa Marin și alții au activat obștesc al consiliului raional acordând un sprijin prețios activității cursurilor, asistînd la lecțiile recapitulative și dînd îndrumările necesare profesorilor și elevilor.

Prof. V. PAVLOV corespondent voluntar

Elevii cursului de limba rusă pentru avansați de la Tribunalul popular — Rădăuți, au început recapitularea lecțiilor în vederea seminarului de sfîrșit de an.

Oaspeți din R. P. Bulgaria

La invitația Asociației romine pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică — A.R.L.U.S., ne vizitează țara Panaiot Ghindev, secretar al Uniunii asociațiilor de prietenie bulgare-sovietice și Gheorghii Naumov, redactor-șef al revistei „Bilgovo-Sivetska družba” — publicație a Consiliului național al Frontului Patriei din R.P. Bulgaria.

În ultimele zile, oaspeții au vizitat Consiliul General A.R.L.U.S., redacția gazetei „Veac nou”, precum și unele întreprinderi și instituții culturale din Capitală și din regiunea Stalin.

Ultima zi de război... La 8 mai 1945, armata hitleristă a fost zdrobită definitiv. Omenirea izbăvită de jugul fascismului, a respirat liber. Victoria!

Au intrat în istorie Karlshorstul — o periferie a orașului Berlin ca și clădirea fostei școli de ofițeri de geniu, și mai ales sala de mese a acestei școli, unde a fost semnat în memorabila poape de 8 spre 9 mai 1945, actul de capitulare necondiționată a Germaniei. Nu vom uita niciodată mesele acoperite cu postav de culoare verde-cenușie, nici cele 45 de minute ale acestei scurte ședințe istorice.

Răsfînd notițele făcute în decursul celor 45 de minute, am găsit printre ele însemnări care ne-au răscolțit amintirile. Parcă vedem sala victorios amenajată, împodobită cu drapelul statelor victorioase, masa prezidiului, fețele fantezo, vult indifferente ale generalilor hitleristi, și cele emoționale ale prietenilor noștri.

Cu cîteva minute înainte de începerea ședinței, un grup numeros de ziaristi a fost pînă în sală. Pe mese erau aranjate hîrțile de scris, creioane bine ascuțite, călămări și tucri simple, țigări sovietice Moscova-Volga. Totul era obișnuit, gospodăresc, simplu. Au venit și stenografele. Ședința începu fix la miezul nopții.

8 mai, orele 24 precise
În sală intră mareșaul Uniunii Sovietice G. K. Jukov, primul mareșal al aviației britanice sir Arthur V. Tedder, generalul-colonel Spaats, amiralul sir Harold Berrow, generalul Delatree de Tassigny, A. I. Vișinski și membrii delegației. Ei iau loc la masa prezidiului. Prezidează G. K. Jukov. El aduce la cunoștința celor prezenți componența delegației, cit și scopul ședinței.

9 mai, orele 0,2 minute
G. K. Jukov se adresează ofițerului de serviciu: — Poziții pe reprezentanții comandamentului german. Urmează o pauză de un minut.

Minutul patru
În sală intră generalul-feldmareșal Keitel. E îmbrăcat în înută de gală, de parcă ar fi venit la o paradă militară la care urmează să treacă în revistă trupele, și nu într-o sală unde trebuie să semneze un act rușinos. Keitel face câteva mișcări cu bastonul de mareșal, se așează la masă și fără a întoarce capul, întinde peste umăr mînușile pe care le iau ofițerii ce stau nemicați în spatele lui. Sint așa de țepeni și se uită atît de fix înaintea lor, de parcă ar face parte dintr-o gardă de onoare.

Impreună cu Keitel, au mai intrat locșitorul lui Goering, generalul-colonel Stumpf, un om scund, mohorit, cu o privire pierdută, generalul-amiral Friedeburg, un bătrîn cu o privire septică și nepăsătoare. Și ei iau loc la masă, Stumpf în dreapta, iar von Friedeburg în stînga feldmareșaului.

Minutul șase
Președintele prezidiului se adresează delegației germane: — Știți pentru ce ați fost poții aici? Keitel răspunde: — Da, Știm.

Și pentru prima oară se uită în ochii conducătorului de oști rus, mareșaul G. K. Jukov, al cărui nume îl era cunoscut încă din timpul luptelor de la Halhin-Gol. Pe urmă, a avut mereu ocazia să audă de numele lui, în luptele de lîngă Moscova, Smolensk, pe Nipru, pe Vistula, pe Oder. Și iată acum...

Minutul șapte
G. K. Jukov continuă: — Are delegația germană actul de capitulare necondiționată? — La citit, îl curioște? — Da — Răspunde Keitel și, pînău-și monocolul, cercetează actul.

Minutul nouă
G. K. Jukov întrebă: — Delegația este gata să semneze actul? — Gata — răspunde feldmareșaul. El scoate din buzunarul de la piept un stîlou.

Minutul zece
Președintele prezidiului se adresează lui Keitel: — Eu propun să treceti aici — Mareșaul G. K. Jukov îi arată cu mîna o mîsuță care stă alături de masa prezidiului. — Aici veți semna actul de capitulare necondiționată.

Minutul unsprezece
Keitel se scoală brusc de pe scaun, apucă bastonul de mareșal și se îndreaptă spre mîsuța indicată. Monocolul îi cade de la ochi și rămîne atîrnat de snur. Feldmareșaul este urmat de doi ofițeri de stat major.

Minutul doisprezece
Feldmareșaul se așează la mîsuță și face din nou semnul de salut cu bastonul de mareșal, lucru pe care l-a studiat zece de ani. El își pune nervos monocolul și se confundă în citirea documentului. În sală, domnește o liniște absolută. Se aude numai făcîntul aparatelor fotografice și de filmat.

Ziaristilor li se permite să se apropie de mîsuță. Astfel, avem posibilitatea să-i vedem de aproape pe omul care în acest moment rușinos pentru el, se străduiește să pară maiestuos și face gesturi teatrale. El citește timp îndelungat actul de capitulare necondiționată, ale cărui cuvinte le-a studiat de mult.

Keitel! Acest nume este legat de multe evenimente sîngeroase. Încă în primul război imperialist, el a condus trupele îndreptate asupra Rusiei, vîndînd să cucerască această țară. De altfel, el visa să cucerească și Franța, pe care o ura încă din anul 1918, cînd prietenii și colegii lui au semnat în pădurea de lîngă Compiègne, în vagonul-salon al trenului statului major, un act rușinos pentru Germania imperialistă.

În 1940, Keitel a ordonat să fie adus din muzeu în pădurea de lîngă Compiègne vagonul-salon și să fie pus exact pe locul unde a stat în anul 1918. Hitler și Keitel, dîndu-și condiții grele pentru Franța, le-au întîrziat cu semnăturile lor și au părăsit vagonul. Keitel a semnat, asemenea acți impuse și altor țări subjugate de fasciști.

Minutul șaptesprezece
Keitel scoate din nou stîlou și își pune semnătura pe document. El semnează încet cele cinci exemplare ale actului de capitulare necondiționată.

De fiecare dată, citește primele rînduri: „Noi, mai jos semnăm, acționînd în numele Comandamentului Suprem German, am căzut de acord ca toate forțele noastre armate de pe uscat, de pe mare și din aer... să capituleze necondiționat...”

Keitel a semnat actul de capitulare. El se ridică și cuprinde cu privirea întreaga sală. Nu mai are ce spune, nu mai are ce aștepta. Învinsul conducător de oști simte că aici nu e Compiègne. Și nu va mai fi. Nici Versailles... Feldmareșaul zîmbește sardonice, amar, scoate monocolul și se întoarce la masa delegației germane.

Minutul douăzeci și doi
Spre mîsuță se îndreaptă încet generalul-amiral von Friedeburg. Mîna îi tremură. El semnează exemplarul după exemplar, fără să ridice capul. Adjuții lui îl ajută să se scoale de la mîsuță și-l conduc la locul lui.

Minutul douăzeci și șapte
Pentru procedura semnării se îndreaptă acum spre mîsuță Stumpf. El semnează actul repede, cu scrisul lui lăbrățat. Stumpf nu se uită la nimeni. Fața lui e încruntată. Dar după ce semnează ultimul exemplar, el se scoală de la masă și se înclină în fața prezidiului. Acest gest este nepotrivit și caraghios.

Toate acestea s-au petrecut într-o liniște desăvîșită. Aici nu mai încap cuvinte. Cuvîntul lor și-au spus ostășii sovietici. Acum e o capitulare necondiționată, fără discuții.

Minutul treizeci
Actul semnat este depus pe masa prezidiului. Aici îl înalță G. K. Jukov, Arthur Tedder, generalii Spaats și Delatree de Tassigny.

Minutul patruzeci și trei
G. K. Jukov comunică: — Delegația germană este liberă.

Minutul patruzeci și patru
Keitel, Friedeburg, Stumpf și ofițerii care li însoțesc se ridică tăcuți și părăsesc sala.

Minutul patruzeci și cinci
În sală domnește acum o vie animație. Toți se felicită reciproc. Astăzi, tunurile nu vor mai bubui. Victoria! Pace!

L. KUDREVAȚIȘI M. MERJANOV

Experiența sovietică ne ajută să obținem recolte bogate

Pe baza cercetărilor științifice și a rezultatelor obținute în producția de porumb, se recomandă pentru țara noastră să cultivăm anumite semințe hibride de porumb. Însemnată contribuție la folosirea semințelor hibride de porumb au adus științele de cercetări agricole din U.R.S.S. Este vorba îndeosebi de crearea hibridului dublu de porumb VIR 42, obținut din doi hibridi simpli, rezultă din linii de porumb autopolenizate. Acest hibrid s-a dovedit a fi foarte productiv, întrecînd toate soiurile raionale de la noi cu peste 1.000 kg la hectar. Este un hibrid sempercoce, rezistent la secetă și la tăciune. În prezent, acest hibrid se experimentează la noi în șapte centre de încercare a soiurilor ale Ministerului Agriculturii. Rezultatele obținute pînă acum sînt din cele mai bune.

Una din marile realizări sovietice în cultura porumbului, de care trebuie să ținem seama, este experiența vîstului colhoznic Mark Oziorni. El obține peste 20.000 kg de porumb la hectar. Mark Oziorni introduce în sol încă din toamnă, odată cu arătura adîncă, circa 20 tone gunoi fermentat de grajd la hectar, iar primăvara adaugă cite 400 kg de gînaș uscat și 600-700 kg de cenușă la hectar. Cantitatea de îngrășăminte depinde de felul și fertilitatea solului și ele se dau în afară de îngrășămintele de bază în timpul vegetației.

Oamenii muncii din agricultura țării noastre au încă vîi în minte fetele membrilor delegației sovietice care ne-au vizitat țara vara trecută, cu prilejul consfățuirilor despre recoltarea și însilozarea separată a porumbului.

Specialiștii sovietici S. S. Praskin, N. S. Korobkin și vînzător și preceptant de colhoz F. I. Dubkoveki, au arătat cu toții participanților la consfățuirile ce reușita culturilor de porumb depinde de agrotehnica folosită și că veriga principală de care se leagă toate lucrările de cultură a porumbului este semnatul în culturi așezate în pătrat. Într-adevăr, de folosirea acestei metode depinde nu numai semnatul ca atare, ci și mecanizarea și însilozarea și a semnatului și a culturilor de întreținere. Aceasta înseamnă o serioasă reducere a necesarului de forță de muncă. În același timp, se realizează însemnate economii de sîmînță, întrucît la însămînțarea în culturi așezate în pătrat norma de semment este mai mică decît la însămînțarea în rînduri. Față de procedeele vechi de însămînțare, este avantajos chiar semnatul manual în culturi așezate în pătrat, datorită faptului că consumul mai mare de forță de muncă necesar pentru însămînțarea va fi recuperat cu prisosință mai tîrziu, la îngrîșirea culturilor.

Plantele semănate după acest procedeu, avînd lumină uniformă, spațiu de dezvoltare îndestulător și pînă

Din viața și din cărți

O SUTĂ DE ANI DE CASNICIE
În aulul daghestan Su, pebbent, raionul Suragat, a avut loc de curînd o adevărată sărbătoare a întregului sat: sofiia Ahmed Adamov și Manna Alieva au împlinit o sută de ani de casnicie. Casa lor, încăpătoare, cu două etaje, era plină de mîsuțuri. În afară de locuitorii aulului, care sînt aproape toți rude cu sofiia Adamov, au venit și oaspeți din alte părți, ca să participe la această sărbătoare unică.

Pînă acum vreo cincini ani, Ahmed Adamov își mai exercita meseria de zidar, fiind foarte prețuit în aul și în împrejurimi. — M-am lăsat de meserie fiindcă am început să îmbătrînesc — obișnuiește să explice Ahmed Adamov, care a împlinit 122 de ani.

Sofia sa este cu trei ani mai mare ca el. Nici unul din ei nu a fost orodată bolnav și în general au dus o viață foarte cumpănată.

Pentru a deține un anumit număr de ani de casnicie, omenirea a creat expresiile „nunta de argint” și „nunta de aur”. Nimeni nu s-a gîndit că și pentru o sută de ani de casnicie ar fi nevoie vreo dată de o expresie potrivită. Și totuși...

În primăvara aceasta, lucrătorii din sohozul „Baiaut” nr. 1 au împrăștiat, cu ajutorul aviației agricole, substanțe radioactive pe o suprafață de 40 hectare. Bumbacul se

jutător de categoria întâia... În multe reviste de șah din deceniul 1860—1870, găsim deseori amintiri numele lui Turghenev, fie ca jucător în diferite concursuri (în care a obținut și premii), fie ca susținător al șahului. Astfel, el joacă în 1861 un meci cu „speranța poloneză” Ladislav Maczaski; s-a păstrat prima partidă, cîștigată de Turghenev, prin care se poate vedea că scriitorul era un jucător de forță. Revista „La Stradegie” amintește despre înfrînturile sale cu Dubois, un jucător bun din acea vreme.

Înfrîșit, îl găsim pe Turghenev ca vice-președinte al comitetului de organizare al turneului internațional de la Baden-Baden, în 1870 și ca donator de premii la multe alte concursuri mai mici.

Dacă adăugăm la toate acestea o însemnare a lui Lev Tolstoi, din care aflăm că la 26 februarie (10 martie) 1857, călătorește împreună cu Turghenev spre Dijon, au jucat șah pe drum, iar la Dijon au jucat la cafeana, putem spune, fără exagerare, că în viața marelui scriitor rus șahul a ocupat un destul de însemnat, conștient, ca și pentru Tolstoi, un divertisment plăcut și interesant.

I. S. TURGHENEV, JUCATOR DE ȘAH
Marele scriitor rus Ivan Turghenev era, după relațiile contemporanilor, un foarte bun jucător de șah. Vînd despre forța sa, histia a lui Turghenev, a avut prilejul să joace cu el în 1878 la Iasnaia Poliana, scrie în amintirile sale că „după aprecierea actuală, el ar fi fost un

Proverbe turkeme

- Cufiul pierdut are plăsele de aur.
- Prietenul e mai bun cînd e vechi, iar haina — cînd e nouă.
- Nu mai poți umple ulciorul spart.
- Dacă are calul picioare bune, nu-i mai căuta alte înșușiri.
- Frica nu te scapă de moarte.
- Nici piscul de munte fără neguri, nici capul omului fără gînduri.

În primăvara aceasta, lucrătorii din sohozul „Baiaut” nr. 1 au împrăștiat, cu ajutorul aviației agricole, substanțe radioactive pe o suprafață de 40 hectare. Bumbacul se

jutător de categoria întâia... În multe reviste de șah din deceniul 1860—1870, găsim deseori amintiri numele lui Turghenev, fie ca jucător în diferite concursuri (în care a obținut și premii), fie ca susținător al șahului. Astfel, el joacă în 1861 un meci cu „speranța poloneză” Ladislav Maczaski; s-a păstrat prima partidă, cîștigată de Turghenev, prin care se poate vedea că scriitorul era un jucător de forță. Revista „La Stradegie” amintește despre înfrînturile sale cu Dubois, un jucător bun din acea vreme.

Înfrîșit, îl găsim pe Turghenev ca vice-președinte al comitetului de organizare al turneului internațional de la Baden-Baden, în 1870 și ca donator de premii la multe alte concursuri mai mici.

Dacă adăugăm la toate acestea o însemnare a lui Lev Tolstoi, din care aflăm că la 26 februarie (10 martie) 1857, călătorește împreună cu Turghenev spre Dijon, au jucat șah pe drum, iar la Dijon au jucat la cafeana, putem spune, fără exagerare, că în viața marelui scriitor rus șahul a ocupat un destul de însemnat, conștient, ca și pentru Tolstoi, un divertisment plăcut și interesant.

Un imperativ al zilelor noastre

In zilele noastre se vorbește mult despre dezarmare. Oamenii știu că de dezarmare depinde în mare măsură îmbunătățirea vieții lor...

cealaltă parte, dar în care nici una din părți nu este obligată să micșoreze sau măcar să oprească fabricarea armamentului...

și ar reduce frica de război? Fără îndoială că da. Făcând toate aceste propuneri, Uniunea Sovietică a fost în asentimentul tuturor...

Istoria nu este o culegere de anecdote

Român Rolland a scris că istoria nu este o culegere de anecdote și nici de povești mai mult sau mai puțin verosimile...

Ce neliniștește pe economiștii din Europa occidentală

În publicațiile economice din Europa occidentală s-a observat în ultima vreme, un fenomen caracteristic...

teva ori. Cifra date cu privire la toate cele 17 țări membre ale O.C.E.E. și lăud în considerare exclusiv cheltuielile militare directe...

stăpnilor lor care pătrund fără să întinpire vrzo oprește pe pietele Africii de Sud și ale Asiei de Sud-Est...

Gânduri despre ziua de mâine

ochii minții spre viitor. Locomotiva. Incei în cursul actualului cincinal, nu mai producem locomotive cu abur obişnuite...

trău a înconjurat lumea în zbor, un avion atomic ca acesta ar avea nevoie de abia 400 grame de combustibil...

avea o climă identică cu a Italiei. În Cluj, ar domni cămin din zona Germaniei mijlocii. Căminul mare de nord ar fi desăvârșit aproape tot anul...

De la astăzi de luni automate, care sînt introduse în marea industrie de ale noastre, dremul duce la uzina automată...

Bocește la nuntă și dănuiește la înmormîntare

Visita de prietenie a lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în Anglia a fost de natură să facă plăcerea unor organe reacționare ale presei americane...

Foileton

riști străni burghezi au venit la noi în număr destul de mare. Noi eram și sîntem pe deplin conștienți de ceea ce ne desparte...

Stabilitatea înțelegerii reciproce

Stabilitatea înțelegerii reciproce între popoare un rol important revine presei. De ea depind multe lucruri...

De la astăzi de luni automate, care sînt introduse în marea industrie de ale noastre, dremul duce la uzina automată...